

samarbejdsparterne i mange tilfælde ikke er indstillet på eller har mulighed for at yde særligt vederlag for. Bl. a. er det i visse tilfælde et vilkår for deltagelse i internationalt samarbejde, at sekretariatsopgaverne fordeles mellem de deltagende lande og udføres uden betaling; det gælder f. eks. typisk på standardiseringsområdet.

Der er således en række „udadrettede“ funktioner, som indgår i de teknologiske serviceinstitutioners naturlige og nødvendige opgaver, og som det ud fra en samfundsmæssig interesse er ønskeligt, at de kan påtage sig, selv om der ikke — eller kun i begrænset omfang — er forbundet særlige indtægter dermed. Sådanne aktiviteter må kunne indarbejdes i institutternes arbejdsprogrammer, når de er af en så regelmæssig karakter eller er sammensat af så mange mindre opgaver, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at anvende projektf finansiering i henhold til § 5, stk. 1, nr. 2.

I betænkningen om „teknologisk service“ er der lagt vægt på, at en del af de samlede tilskudsmidler, der er til rådighed, anvendes i form af *projekttilskud*, som tænkes ydet til større opgaver af en karakter, der normalt vil være indtægtsgivende for institutterne, men til hvis løsning det offentlige ud fra erhvervspolitiske eller andre samfundsmæssige hensyn ønsker ét eller flere institutters og eventuelt andres bistand. Det er tanken, at Teknologirådet derigennem — på lige fod med andre klienter — kan købe serviceydelser dér, hvor de kvalitets- såvel som pris-mæssigt kan tilbydes på de gunstigst mulige vilkår. Der er således ikke i egentlig forstand tale om et „tilskud“; det drejer sig i virkeligheden om betaling for en ydelse, der kan revireres både fra godkendte institutioner og fra andre (jfr. § 5, stk. 3), og som afregnes efter samme honorartakster, som andre klienter betaler.

Også andre offentlige myndigheder kan, som det allerede i vidt omfang finder sted i dag, rekvirere serviceydelser fra institutterne mod betaling af sædvanlige honorarer. Projekttilskud fra Teknologirådet tænkes anvendt som betaling for løsning af teknologiske serviceopgaver, der falder inden for de aktivitetsområder, som det er Rådets opgave at finansiere.

Det er ikke tanken at operere med en på forhånd opdelt bevilling, hvoraf en bestemt del anvendes til basistilskud og en anden del til projekttilskud. Det vil være Teknologirådets opgave at skønne over, hvilke aktiviteter der mest hensigtsmæssigt kan finansieres på projektbasis, og hvilke opgaver man med fordel kan lade godkendte institutioner løse som led i deres løbende arbejdsprogram. Anvendelse

af projekttilskudsformen vil egne sig bedst ved gennemførelsen af større opgaver, som lader sig klart afgrænse med hensyn til formål og indhold såvel som med hensyn til de omkostninger og den tid, der vil medgå til opgavens løsning, d. v. s. opgaver, som lader sig formulere, budgettere og kontrollere som projekter. Det vil ikke mindst være avancerede opgaver, som sætter en ny udvikling igang for instituttet eller dets brugere, der egner sig for denne finansieringsform; men iøvrigt vil der på stort set alle de i § 4 opregnede aktivitetsområder såvel som med hensyn til visse af de ovenfor nævnte „interne“ aktiviteter kunne forekomme opgaver, som med fordel kan tænkes finansieret helt eller delvis gennem projekttilskud.

Ligesom forholdet mellem de tilskudsmidler, der anvendes til henholdsvis projekttilskud og basistilskud, må ventes at variere fra år til år afhængigt af omfanget af de støtteværdige aktiviteter, der i de enkelte år vil egne sig for projektf finansiering, vil det for de enkelte institutter, som modtager tilskud, nødvendigvis være ulige store andele af deres samlede tilskud, som de modtager i form af projekttilskud henholdsvis basistilskud, eftersom servicevirksomhedens karakter varierer fra institut til institut. Også tidsmæssigt må der ventes en vis udvikling i forholdet mellem de to tilskudsformers anvendelse, således at vægten efterhånden i højere grad end hidtil lægges over på projektf finansiering i det omfang, dette er praktisk muligt og hensigtsmæssigt.

Det er tanken, at det enkelte instituts *honorarpolitik* skal fastlægges af institutledelsen selv, men således at honorarerne i princippet skal dække samtlige omkostninger ved institutets drift. Med henblik herpå søges udviklet visse for institutterne fælles debiterings- og kalkulationsprincipper, der bl. a. tager sigte på at forhindre utilbørlige konkurrenceforhold som følge af en utilsigtet anvendelse af stats-tilskud. Udadtill skulle honorarpolitikken derved blive et udtryk for det enkelte instituts effektivitet og konkurrencemæssige formåen.

Også ved beregningen af statens andel i finansieringen af de enkelte programmer og projekter tænkes de således fastsatte honorartakster lagt til grund. Afgørende for, om Rådet vil medvirke ved finansieringen af bestemte programmer eller projekter, vil bl. a. være den effektivitetsbestemte pris, hvortil sådanne ydelser tilbydes. I det omfang, det ud fra erhvervspolitiske eller andre samfundsmæssige synspunkter anses for ønskeligt, at visse serviceaktiviteter udføres til gunstige honorartakster (om fornødent stilles helt gratis til rådighed) for at fremme en bestemt udvikling, vil tilskudet være udtryk for, at staten gennem Teknologirådet påta-